

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det særlige kvindearbejdsløshedspøblem er et strukturarbejdsløshedspøblem, siger man, dvs. de borgerlige. Altså kvinderne er i de forkerte brancher. Årsagen: det kønsopdelte arbejdsmarked med et for snævert kvindeligt erhvervsvalg. Ud fra den opfattelse har man gjort en, om end meget beskeden, indsats ud fra »kvinder i mandefag«-strategien. Jeg har før påvist, hvordan det er en alt for beskeden indsats, og hvordan den er fuldkommen utilstrækkelig.

Fru Connie Hedegaard bl.a. var inde på, at der sker noget; der kommer flere kvinder ind i mandefagene. Det er også rigtigt, men vi starter stort set ved et nulpunkt, og hvis man kigger de forskellige brancher igennem i dag, så er det meget, meget beskedne procenter, vi taler om. Derfor er det en meget langsigtet strategi, og det er en strategi, der er ufuldkommen i forhold til at gøre noget ved tingene her og nu eller inden for de næste par år.

Når jeg har sagt, at regeringens indsats er beskeden, tænker jeg naturligvis ikke på de kvinder, som lokalt – mere på trods end på grund af regeringen – har fået tingene op at stå ude omkring. Det synes jeg er en vigtig pointe.

Hvis man kigger på de forskellige utraditionelle kurser, der er lokalt, viser det, at de arbejdsløse kvinder, der har deltaget i disse kurser, har fået et meget stort udbytte af dem. Mange har fået arbejde eller fortsætter med at uddanne sig, men samtidig har forsøgskurserne peget på en lang række problemer inden for arbejdsmarkedsuddannelserne: sygdomsreglerne, tidspresset. Kurserne har afdækket svælget mellem voksne ufaglærte kvinders måde at lære på og de traditionelle undervisningsformer. Det vil sige, at der også er foregået og har skullet foregå et stykke pædagogisk udviklingsarbejde. Erfaringerne fra disse forsøg vil nu blive opsamlet via Arbejdsdirektoratet. Vi må sikre, at disse erfaringer hurtigst muligt bruges til at ændre og forbedre de eksisterende ordinære uddannelsesmuligheder til gavn for både kvinder og mænd. Det er også det, dagsordenen lægger op til i det ene punkt, men alligevel er det nødvendigt samtidig at pege på nødvendigheden af flere forsøgskurser. Det skyldes, at de forsøg, der indtil videre har kørt, har væ-

ret planlagt og afviklet på helt forskellige betingelser. Det forhold, at der ikke har været en fast pulje til forsøgsvirksomheden med tilstrækkelige midler, har gjort, at kurserne lokalt er blevet strikket sammen, som det nu har kunnet lade sig gøre. Derfor er kurserne meget svære at sammenligne. Det er her, arbejdsministeren plejer at sige, at tingene er blevet decentraliseret. Det lyder da også pæner.

Men mangelen på en forsøgsbevilling har betydet, at specialarbejderskolerne er blevet tvunget ud i ubehagelige valg med hensyn til, om de skulle prioritere deres almindelige efteruddannelsesvirksomhed eller prioritere den slags kvindekurser. Det synes vi er urimeligt. Kurser for arbejdsløse kvinder skal selvfølgelig ikke finansieres på bekostning af de ordinære efteruddannelsesmuligheder. Der skal øgede bevillinger til.

Dertil kommer, at behovet for uddannelsesmuligheder er større end udbudet af pladser, hvis man vel at mærke får lavet de rigtige kurser med penge til projektvejledere, op-søgende arbejde og efterbearbejdning.

I den forbindelse vil jeg gerne minde om vores forslag om en landsdækkende forsøgsordning med 1.000 kvinder om året i 3 år. Da vi fremsatte det, fik vi at vide, at det gjorde man allerede, bare i meget større målestok. Vi kom såmænd haltende bagefter det, arbejdsministeren allerede havde sat i værk. Men det har siden vist sig at være en helt udokumenteret påstand. Selv med vores allerbedste vilje, som vi virkelig har forsøgt at have, og selv med flittig brug af en lommeregner i forhold til de besvarelser, vi har fået, har vi ikke kunnet få ministerens oplysninger om kurser til at blive mere end 200-400 pladser om året, og så er revl og krat også talt med, da vi brugte vores lommeregner, og det er for lidt.

Vi vil derfor foreslå, at man som et led i handlingsplanen får gang i forsøgskurserne og får gang i mange flere, så man også kan sammenligne på et relevant grundlag.

Regeringens initiativer har, som jeg nu har sagt flere gange, stort set kun taget sigte på at ændre kvinders erhvervsvalg, og det er en alt for snæver tankegang. Jeg har før påpeget, at også i mandefagene er kvinder i meget større omfang arbejdsløse, end mændene er.

Og så bygger det hele på en fremskrivning af beskæftigelsesstrukturen, som er yderst